(ప్రారంభం)

ఇల్లంతా గోలగోలగా ఉంది.

పెళ్ళికి వచ్చిన బంధువులు, పెళ్ళి అటెండ్ అయి, చుట్టపు చూపుగా వచ్చారు. దాంతో ఎప్పుడూ నిశ్శబ్దంగా ఉండే ఇల్లు నవ్వులు, కేరింతలు, పిల్లల పరుగులు, పెద్దల అదిలింపులతో హడావిడిగా ఉంది.

'ఆప్ కె లియే కబ్ హై యే మేలే

హమ్ హై హర్ ఎక్ మేలేమే అకేలే'

అందరూ సంతోషంగా నవ్వుతూ, తుళ్ళుతూ, ఆనందంగా ఉండటం చూస్తుంటే శరత్ మనస్సులో ఈ ఆలోచన మెదిలింది.

ఎందుకో ఈ ఆటలు, పాటలు, మాటలు అన్నీ వ్యర్థం అనిపిస్తాయి. ఇదంతా నటన అనిపిస్తుంది. అందరిలో కలవలేకపోతాడు. ఒకవేళ శరత్ కలవాలని ప్రయత్నించినా, అంతవరకూ నవ్వుతూ, తుళ్ళుతున్న వారు కూడా ఇతడిని చూడగానే బిగదీసుకు పోతారు. దాంతో వారి ఆనందం పాడుచేయటం ఇష్టం లేక తనే పక్కకు వెళ్ళిపోతాడు.

'అందుకే ఈ సంబరాలు, జాతరలు తన కోసం కాదు. ఎందుకంటే ఎంత మంది ఉన్నా తాను ఒంటరివాడే' అనుకున్నాడు శరత్.

అతడి కళ్ళు వాళ్ళందరి మధ్య తన భార్య ప్రశాంతి కోసం వెతికాయి.

ప్రశాంతి ఆడవాళ్ళ మధ్య కూర్చుని కబుర్లాడుతోంది. అంతా ఏదో నవ్వుకుంటూ మాట్లాడుతున్నారు. వారి మధ్య ఉన్న ప్రశాంతి ఉండి ఉండి తన వైపు చూడటం గమనించాడు శరత్.

ఇది శరత్‌కు బాధ కలిగిస్తుంది.

ప్రశాంతి అందరితో కలిసిపోతుంది. ఆమెకు ఎలాంటి భేషజాలు, అహంకారాలులేవు. ఎలాంటి వారితోనయినా క్షణాలలో స్నేహం చేస్తుంది. రెండో క్షణానికల్లా వరుస కలిపేస్తుంది. మూడో క్షణానికి ఆప్తబంధువులైపోతారు. అలా పదిమంది నడుమ ఉండటం ఆమెకు ఎంతో ఇష్టం.

కానీ ఎవ్వరితో కలవలేని శరత్ స్వభావం ఆమె పై ప్రభావం చూపించింది. శరత్ ఎక్కడికీ రాకపోవటం, ఎవరితో కలవలేక పోవటం, ఎక్కడికయినా వచ్చినా ఇబ్బందిగా ముళ్ళమీద ఉన్నట్టుండటం వల్ల ఆమె ఎక్కడికి వెళ్ళినా స్థిమితంగా ఉండలేక పోతుంది. తనతో బలవంతాన రావటం వల్ల శరత్ ఇబ్బంది పడుతున్నాడేమోనని అశాంతిగా ఉంటుంది. మాటిమాటికీ అతడు ఎలా ఉన్నాడో గమనిస్తూంటుంది. దాంతో ఆమె కూడా ఎక్కడా స్థిమితంగా, శాంతంగా ఉండలేకపోతుంది.

ఇదీ శరత్‌కు బాధ కలిగిస్తుంది. వేరే చోటుకు వెళ్ళినప్పుడే కాదు, తమ ఇంటికి ఎవరు వచ్చినా ఇదే పరిస్థితి.

'ఇంతకీ ఇక్కడ ప్లాటు రేట్లు ఎలా ఉన్నాయి? ఏమైనా పెరిగాయా?' అడిగాడు ప్రశాంతి బంధువు.

శరత్‌కి తెలియదు. పక్కింటి వారే తెలియదు. ప్లాట్ల ధరలు ఏం తెలుస్తాయి? కానీ తెలియదంటే ఎవ్వరూ నమ్మరు. మాట్లాడటం ఇష్టం లేదనుకుంటారు. అందుకని, ఎప్పుడో విన్న ఎవరి మాటల్లోనో విన్న ధర చెప్పాడు.

'పదివేలుంటుందండి'

'ఛ.ఛ. నాలుగు సంవత్సరాల క్రితమే పదివేలుంది. ఇప్పుడు పెరిగి ఉంటుంది' అన్నాడాయన.

ఓ వెర్రి నవ్వు నవ్వాడు శరత్.

'డబ్బులేమైనా దాస్తున్నావా?'

ఇది మరో ఇబ్బందికరమైన ప్రశ్న. ఎందుకంటే, పెళ్ళయిన కొత్తల్లోనే డబ్బుల వ్యవహారాలన్నీ ప్రశాంతి చూసుకోవాలన్న ఒప్పందం జరిగింది. దాంతో తన ఖర్చుకు కూడా ప్రశాంతిని అడిగి తీసుకుంటాడు శరత్. డబ్బు వ్యవహారాలేవీ అతనికి తెలియదు.

'నాకు తెలియదండి.. అంతా ప్రశాంతి చూసుకుంటుంది' అన్నాడు.

'అదేమిటి? ప్రశాంతికేం తెలుస్తుంది? డబ్బు వ్యవహారాలు మగవాళ్ళే చూసుకోవాలి' అన్నాడాయన.

అతని మనసులో ఆలోచన శరత్‌కి తెలుస్తోంది.

తనకి నిజం చెప్పటం ఇష్టం లేదనీ, బోలెడంత డబ్బు సంపాదిస్తూ, కూడా కూడబెడుతున్నాడని చెప్పటం ఇష్టంలేక దాటేస్తున్నాడని అనుకుంటున్నాడని గ్రహించాడు. ఇదో పెద్ద బాధ. *ఎదుటివాడి మనసులోని ఆలోచనలు గ్రహించగలగటం కన్నా దౌర్భాగ్యం ఇంకొకటి లేదు.*

మనుషులకు దేవుడు ఇచ్చిన అనేక వరాలలో ముఖం, మాట ప్రధానమైనవి. మనిషి ముఖంలో భావం తెలుస్తుంటుంది. మాట ఆ భావాన్ని కప్పిపుచ్చుతూ విరుద్ధంగా ఉంటుంది.

మనం మాట వింటాం. ముఖం చూస్తాం.

మాటలో లేనిది, మాటల వెనక దాగి ఉన్న హృదయాన్ని చూడగలుగుతాం.

కానీ ఆ నిజం గ్రహించినా పైకి అనలేము.. చెప్పలేము.

నటన.. ప్రపంచమంతా నటన..

ఎదుటివాడి మనసులోని భావాన్ని గ్రహించినా పైకి, అతని మాటల్లో కనిపిస్తున్న అర్థాన్ని మాత్రమే గ్రహించినట్టు ప్రవర్తించాలి. 'పైకి నువ్విలా మాట్లాడుతున్నా, నీ మనస్సులో మాట ఇది' అనటానికి వీలులేనిది. అందుకే అతని మాటలకు నవ్వి ఊరుకున్నాడు శరత్.

'ఇంత పెద్ద ఇల్లు కట్టావు. పైన పోర్షన్ రెంటుకి ఇవ్వచ్చుకదా? నాలుగు డబ్బులయినా వస్తాయి.'

శరత్ ఇంటి మొదటి అంతస్తు కట్టినప్పటి నుంచీ ఈ ప్రశ్న అడగనివారు లేరు. అంత పెద్ద ఇల్లు కట్టి అద్దెకు ఇవ్వకుండా ఉండటం మూర్ఖత్వమని ప్రతి ఒక్కరూ సలహా ఇస్తూంటారు.

కానీ పుస్తకాలు చదువుకోవటానికి, సంగీతం వినటానికి, ఈ మహా కాంక్రీటు అరణ్యంలో, ఓ ఒయాసిస్సులాంటి గది ఉండటంలోని ఆనందం ఎన్ని లక్షల రెంట్ల కయినా సరిపోదన్న నిజం ఎవరికీ అర్థం కాదు. అర్థం అయ్యేట్టు చెప్పలేడు.

అయితే సమాధానం ఇవ్వటం నుంచి పిల్లల పెద్ద పెద్ద అరుపులు, నవ్వులూ తప్పించాయి.

అందరి దృష్టి అటు మళ్ళింది.

శరత్ కొడుకు సుమంత్, కూతురు స్రవంతిలు వాళ్ళ వయసు పిల్లలతో కలిసి స్నేక్స్ అండ్ లాడెర్స్ ఆడుతున్నారు. చివరి అడుగు ముందు స్రవంతి పాము నోట్లోపడి ఆరంభస్థానానికి వచ్చింది. దానికి మిగతావారంతా సంతోషంతో కేరింతలు కొడుతున్నారు. స్రవంతి ఏడ్చినట్టు నటిస్తోంది.

శరత్‌తో మాట్లాడుతున్నవారు, మిగతావారంతా అక్కడికి పరుగెత్తారు. ఉన్న చోటునుండి కదలకుండా ఆ వైపే చూస్తూండిపోయాడు శరత్.

ఈ పాములు - నిచ్చెనలు ఆట నిజంగా మనిషి జీవితాన్ని, మనస్తత్వాన్ని ప్రవచిస్తుంది. పావుల్లో మనల్ని ఆరోపించుకుంటాము. పావులు పైకి ఎక్కుతూంటే మనమే ఏదో సాధిస్తున్నట్టు భావించుకుంటాము. నిచ్చెన అందితే ఏదో సాధించినట్టు సంబర పడతాము. పాము నోట్లో పడితే క్రుంగిపోతాము. కానీ మన కదలికలు, నిచ్చెనలు దొరకటాలు, పాము నోట్లో పడటాలు, దేన్లో మన ప్రమేయం ఉండదు. మనం వేసే 'డైస్' ఎంత పడుతుందో మన చేతిలో ఉండదు. కానీ కావాల్సింది పడితే మన గొప్ప అనుకుంటాం. లేకపోతే బాధపడతాం. ఇంతకీ ఆ పావు మనం కాదు.. జీవితమూ ఇంతే.

ఏదీ మనది కాదు. కానీ అంతా మనదే అనుకుంటాం.

ఏదీ మన చేతిలో ఉండదు. కానీ అంతా మన గొప్పనో, చేతకాని తనమో అనుకుంటాం.

కానీ తరచి చూస్తే ఆట మనది కాదు. ఆట ఆడేదీ మనం కాదు. గమ్యం ఏమీలేదు. ఆటలో చివరి గడి చేరిన తరువాత ఏముంది? మళ్ళీ మొదటి గడికి వచ్చి మనదికాని ఆటను మనం కాని మనం ఆరంభించటమే!

'అవాజ్ కే బిన్ తెరా... అంజామ్ తై హో చుకా'

మన ప్రమేయం లేకుండానే ఫలితం నిర్ణయం అయిపోయింది. అందుకే కలి **'అంధే జహాన్‌కే అంధె రాస్తే... జాయెతొ జాయె కహా'** అంటాడు. 'గుడ్డి ప్రపంచంలో గుడ్డి దారులు.. వెళ్ళాలనుకున్నా ఎటుపోతాం?'

ఇప్పుడు అందరూ కలసి ఆట ఆడుతున్నారు. సలహాలిస్తున్నారు. నవ్వుతున్నారు. అరుస్తున్నారు ఆనందంతో.

అలా ఆనందిస్తూ సర్వం మరచిన వారిని చూస్తూ ఆలోచిస్తూ కూచున్నాడు శరత్ ఒంటరిగా.

'ఏమిటి ఒంటరిగా కూర్చున్నారు? అందరితో కలిసి కూచోవచ్చుగా?' ఉలిక్కిపడ్డాడు శరత్.

అతడి పక్కకు వచ్చి గుసగుసగా అంది ప్రశాంతి. ఆమె గుసగుసగా అన్నా మాటలో విసుగు కోపం తెలుస్తోంది.

ఏదో అనబోయాడు శరత్. అతడిని రక్షిస్తూ ఫోను మోగింది. నెంబరు చూశాడు.

అతడి ఆఫీసు కొలీగు అంజన్ కుమార్ ఫోన్ చేస్తున్నాడు.

'హలో!' అన్నాడు ఫోనెత్తి

అతడివైపు కోపంగా చూసి వెళ్ళింది ప్రశాంతి.

'శరత్.. ఓసారి అర్జంటుగా రావాలి..' ఏడుస్తున్నట్టు ధ్వనించింది అంజన్ స్వరం.

'ఏమైంది?' అడిగాడు శరత్.

'ప్లీజ్.. తర్వగా రా'

'ఎక్కడున్నావు?'

అతడు చెప్పింది విన్న శరత్ భృకుటి ముడిపడింది. 'వస్తున్నా' అన్నాడు. గబగబా బట్టలు వేసుకుంటున్న శరత్ దగ్గరకు వచ్చింది ప్రశాంతి.

'అందరూ ఉన్నారు. వదిలేసి ఎక్కడకు వెళ్తున్నారు? మరిలా వెళ్తే అందరూ ఏమనుకుంటారు? ముందే మనం ఎవ్వరితో కలవం. మన ఇంటికి ఎవ్వరూ రారు. ఇలా వాళ్ళంతట వాళ్ళు మనం పిలవకున్నా వస్తే మీరు అందరినీ వదిలి వెళ్ళిపోతారా? ఏమనుకుంటారు?'

'అంజన్ కుమార్ ఫోను చేశాడు. అర్జంటుగా రమ్మన్నాడు' తయారవుతూనే చెప్పాడు శరత్.

'మీరెళ్ళి ఏం సహాయం చేస్తారు? పూచికపుల్ల అటుది ఇటు పెట్టటం చేతకాదు. ఇంట్లో. బయట వాళ్ళకేం చేస్తారు?'

'ఏమో తెలియదు. వాళ్ళబ్బాయిని పోలీసులు పట్టుకున్నారట.. రమ్మన్నాడు.'

'పోలీసు వ్యవహారాల్లో ఇరుక్కోకండి. ముందే అమాయకులు. నోటికి ఎంత వస్తే అంత మాట్లాడతారు. వాళ్ళబ్బాయిని వదిలి మిమ్మల్ని జైల్లో పారేస్తారు. అనవసరంగా ముందు వెనుక ఆలోచించకుండా వాగ్దానాలు చేసేయకండి. అయినా మీరెళ్ళి ఏం చేస్తారు వాళ్ళబ్బాయిని పోలీసులు పట్టుకుంటే? పక్కింటి వాళ్ళే తెలియదు మీకు. పోలీసుల్లో ఎవరు తెలుస్తారు?'

'ఏమో.. రమ్మన్నాడు.. వెళ్తున్నాను..' చెప్పాడు శరత్.

'ఇదే మామూలు సమయంలో అయితే ఎవరెంత అర్జంటు పని అన్నా కదలరు. ఇప్పుడు ఇంట్లో అందరూ ఉన్నారని, తప్పించుకుంటున్నారు.. నాకు తెలుసు మీ స్వభావం'

ఏమనాలో తోచలేదు శరత్‌కు.

ప్రశాంతి దృక్కోణంలో ఆమె ఆవేదన సబబే.

'లేదు.. ఎందుకో రమ్మన్నాడు. సహాయం చేయగలిగితే చేస్తాను. లేకపోతే సానుభూతి చూపించి వస్తాను.'

'సానుభూతా! మొన్న మా పిన్నివాళ్ళ తోటికోడలు వాళ్ళమ్మ పోతే ఒక్కసారి రమ్మంటే వచ్చారా? వాళ్ళెవరో కూడా తెలియదు. మనం వెళ్ళి వాళ్ళని బాధపెట్టటం ఎందుకన్నారు? ఇప్పుడు సానుభూతి పొంగుకొస్తోందెందుకు?'

శరత్ మాట్లాడలేదు. ముందు గదిలోకి వచ్చాడు. 'నేను అర్జంటుగా వెళ్ళాలి' అని వాళ్ళ స్పందన కోసం ఎదురు చూడకుండా బయటకు వచ్చేశాడు.

'వాళ్ళ ఫ్రెండుకెవరికో సీరియస్‌గా ఉందట..' ప్రశాంతి ఏదో వివరణ ఇవ్వటం వినిపించింది.

ఆమె మీద ప్రేమ పెరిగింది జాలి పొంగింది. కానీ ఇక ఆలోచించకుండా బయటకు వచ్చి కారు స్టార్ట్ చేశాడు. ముందుకు దూకించాడు.

'కోర్టులోనూ, పోలీసు స్టేషన్‌లోనూ కనీసం ఒక్కసారైనా అడుగు పెట్టకుండా, ఎవ్వరి జీవితం పూర్తికాదంటారు' అనుకున్నాడు శరత్ పోలీసు స్టేషన్‌లోకి అడుగు పెడుతూ. ఎందుకో చిన్నప్పటి నుంచీ పోలీసులంటే భయం. అకారణ భయం అది. పోలీసు స్టేషన్‌లో అడుగు పెట్టటం అంటే ఏదో చిన్నతనం.

బయట పోలీసు స్టేషన్ ఆవరణలో నిలబడి మాట్లాడుతున్న వారిని చూస్తుంటే ఎలాగో అనిపించింది. వాళ్ళల్లో ఆడ, మగ ఉన్నారు. చదువు రాని వాళ్ళలా కనిపించే వాళ్ళున్నారు. రాజకీయ నాయకుల్లా పూర్తిగా తెల్లటి ఖద్దరు దుస్తుల్లో ఉన్నవారూ ఉన్నారు.

ఓ చెట్టుక్రింద, పల్లెటూరి వాళ్ళల్లా ఉన్నారు, ఒకామె కూర్చుని ఏడుస్తోంది. ఆమె చుట్టూ ఉన్నవారు సముదాయిస్తున్నారు ఆమెని.

ఇది శరత్‌కు పూర్తిగా పరిచయం లేని ప్రపంచం. వారిని వింతగా, కుతూహలంగా చూస్తూ, ఆలోచిస్తూ అంజన్ కుమార్ కోసం వెతికాడు.

అంజన్ కుమార్, ఆఫీసులో శరత్‌కి అసిస్టెంటు. అతడూ ఎవ్వరితో ఎక్కువ మాట్లాడడు. తన పని మౌనంగా చూసుకుంటాడు. బయటపడతాడు. అతడు తనకి ఫోను చేయటమే ఓ వింత.

అక్కడ అంజన్‌కుమార్‌ని ఎక్కడ వెతకాలా అని ఆలోచిస్తూ అయోమయంగా నిలుచున్నాడు శరత్.

'ఓ...సార్. వచ్చేశారా?' అంటూ శరత్‌ని చూసి పరుగెత్తుకు వచ్చాడు అంజన్.

'ఏమిటి? ఏమైంది?'

'అదే తెలియటం లేదు. మావాడిని అరెస్టు చేసి జైలులో పెట్టారని ఫోను వచ్చింది. పరుగెత్తుకు వచ్చాను. ఎందుకో ఎవరూ చెప్పటం లేదు. పెద్దసార్ రావాలంటున్నారు. నాకు భయం వేసింది. మీరయితే ఇంగ్లీషులో మాట్లాడతారని పిలిచాను' గబగబా చెప్పాడు అంజన్.

తనమీద అతడికి ఉన్న విశ్వాసం చూస్తే శరత్‌కి విశ్వాసం పెరిగింది. లోపల భయపడుతూన్నా పైకి 'పద.. విషయం కనుక్కుందాం' అన్నాడు. అంజన్ కుమార్ వెనుక నడిచాడు.

లోపల ఓ టేబుల్ దగ్గర పోలీసు కూర్చుని ఉన్నాడు. అతడి చుట్టూ మనుషులు మూగి ఉన్నారు.

అంజన్ వారిలో దూరాడు. 'మా అబ్బాయి అనూప్ కేసు' అని అడిగాడు.

'లోపల సార్ ఉన్నారు పొండి' అన్నాడు పోలీసు.

'ఇటురండి' అంటూ అంజన్ కుమార్ తీసుకువెళ్ళాడు.

తలుపు తోసుకుని లోపలకు అడుగుపెట్టారు.

టేబుల్ దగ్గర కూచుని ఏదో సీరియస్‌గా రాస్తున్న పోలీసు ఇన్‌స్పెక్టర్, వీళ్ళ అలికిడి విని తలెత్తాడు.

'ఏం కావాలి?' అడిగాడు.

తనని తాను పరిచయం చేసుకున్నాడు శరత్. 'ఈయన అంజన్ కుమార్ నా కొలీగ్. వీళ్ళబ్బాయి అనూప్‌ని అరెస్టు చేశారని ఫోను వచ్చింది విషయం తెలుసుకుందామని వచ్చాను' చెప్పాడు.

'కూచోండి' అన్నాడు పోలీసు.

పోలీసుల గురించి, వారు వ్యవహరించే తీరు గురించి కథల్లో చదివాడు. సినిమాల్లో చూశాడు. దాన్ని బట్టి ఏదో ఊహించుకున్నాడు. ఇక్కడ పోలీసు మర్యాదగా 'కూర్చోండి' అంటే ఆశ్చర్యపోయాడు. కూచున్నాడు.

ఆయన బెల్ కొట్టాడు. ప్యూన్ రాగానే 'రవీందర్‌ని పిలు' అన్నాడు.

కాస్సేపటికి రవీందర్ వచ్చాడు.

'డ్రగ్స్‌కేసు. వివరాలు చెప్పు' అడిగాడు పోలీసు.

'సార్. నిన్న రాత్రి ప్యారడైజ్ దగ్గర డ్రగ్స్ కొంటూ యువకులు పట్టుబడ్డారు. వారిలో ఒక అబ్బాయి పారిపోయాడు. పట్టుబడ్డ వాళ్ళని అడిగితే వాళ్ళు ఈ అబ్బాయి పేరు చెప్పారు. అరెస్టు చేసి తెచ్చాను.'

'మా వాడు డ్రగ్స్ తీసుకోడు' ఏదో చెప్పబోతున్న అంజన్ కుమార్ వైపు పోలీసు కోపంగా చూశాడు.

అంజన్‌కుమార్ నోరు మూసేశాడు.

'ఎందుకు కంటారు పిల్లల్ని వాళ్ళని అదుపులో పెట్టలేనప్పుడు? వాళ్ళకి మంచిచెడూ నేర్పకుండా సమాజం మీదకు ఎందుకు వదులుతారు?. ఏమీ తెలియదు. పట్టించుకోరు. గాలికి వదిలేస్తారు. వాడు అడ్డగాడిదలా ఎదుగుతాడు. నేరం చేసి పట్టుబడితే మావాడు అమాయకుడు అంటారు. అమాయకుడు మీ వాడు కాదు. మీరు. అమాయకులే కాదు మూర్ఖులు కూడా.' అరిచాడు పోలీసు.

అంజన్ కుమార్ తల వంచుకున్నాడు.

'నిన్న రాత్రి ఎన్నిగంటలకు ఇంటికి వచ్చాడు మీవాడు?'

'రాత్రి..పదకొండు గంటలు దాటింది.' చెప్పాడు అంజన్.

'అప్పటి దాకా బయట ఏం చేస్తున్నాడో అడిగారా?'

అంజన్ మాట్లాడలేదు.

'కాలేజీ ఎన్నిగంటలకు అయిపోతుంది?'

'నాలుగు గంటలకు'

'మరి పదకొండు దాకా ఏం చేస్తున్నాడో అడిగారా?'

అంజన్ మాట్లాడలేదు.

'కాలేజీ అయిన తరువాత కాదు కాలేజీ ఎగ్గొట్టి ఫ్రెండ్స్‌తో సినిమాకు వెళ్ళాడు. సినిమా అయిన తరువాత బార్‌కి వెళ్ళారు. తొమ్మిది గంటలకు బార్ నుంచీ బయటకు వచ్చారు. పదిగంటలకు పారడైజ్ సర్కిల్ చేరుకున్నారు. పదిన్నరకు డ్రగ్స్ వ్యాపారం జరుగుతున్నదన్న సమాచారం వచ్చింది. పదకొండుకు అక్కడకు వెళ్ళాం. మమ్మల్ని చూసి డ్రగ్స్ అమ్మేవాళ్ళు పారిపోయారు. వీళ్ళని పారిపోబోతుంటే పట్టుకున్నాం. ఇదంతా అయ్యేసరికి పదకొండు దాటింది. వీళ్ళబ్బాయి పారిపోయాడు. పొద్దున్న పదిన్నరకి పట్టుకున్నాం.'

'ఇప్పుడేం చెప్తావు?' అన్నట్టు చూశాడు పోలీసు అంజన్ కుమార్ వైపు.

అంజన్ కుమార్ గుటకలు మింగాడు. 'రాత్రి పన్నెండు దాటింది మావాడు వచ్చేసరికి. రోజూ పన్నెండు తరువాత వస్తాడు' మెల్లిగా చెప్తాడు అంజన్.

'మరి రోజూ పన్నెండు దాటి వస్తే, ఎక్కడికి వెళ్తున్నాడా? ఏం చేస్తున్నాడు? ఎటు తిరుగుతున్నాడు? అడిగే కనీసం బాధ్యత లేదా? పరుగెత్తుకు వచ్చారు వాడు మా అమాయకుడని ఇప్పుడు.. ఈ ఆరాటం, ఆతృత రోజూ ఏమయ్యాయి?'

అంజన్ తల దించుకున్నాడు.

ఓ పోలీసు అనూప్‌ని పట్టుకు వచ్చాడు.

వీళ్ళ ముందే ఆ పోలీసు అనూప్‌ని చెంపమీద కొట్టాడు. అంజన్ కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. బొటబొటా కంటి నుండి నీళ్ళు కారాయి. శరత్ హృదయం మెలిపెట్టినయింది.

అనూప్ పోలీసు వైపు నీరసంగా చూశాడు. వాడి ముఖంలో పశ్చాత్తాపం లేదు. కోపం ఉంది నిరసన ఉంది.

'చెప్పరా.. నువ్వు డ్రగ్స్ కొనటానికి నీ ఫ్రెండ్స్‌తో వెళ్ళావా? లేదా?' అరిచాడు పోలీసు.

'నా దగ్గర డబ్బుల్లేవు. వాళ్ళు కొంటుంటే తోడుగా వెళ్ళాను' అరిచినట్టు చెప్పాడు అనూప్.

అనూప్ వైపు విచిత్రంగా చూశాడు శరత్.

అనూప్ ఎపుడు కలిసినా 'ఎలా ఉన్నారంకుల్?' అని మర్యాదగా అడుగుతాడు. వాడు.. ఇప్పుడు.. ఇలా.. ఈ రకంగా. శరత్ జీర్ణించుకోలేక పోతున్నాడు. తనకే ఇలా ఉంటే. వాడిని కని ప్రేమగా పెంచిన అంజన్‌కి ఎలా ఉంటుంది? అంజన్ వైపు చూడాలంటే భయంగా ఉంది శరత్‌కు.

'క్షమించండి. మావాడు పొరపాటు చేశాడు. నేరం చేసినా, నేరం చేయకున్నా నేరస్తుల పక్కన ఉండటం కూడా నేరమే. నేరాన్ని దాచిపెట్టి నట్టవుతుంది. మీరు దయ ఉంచి, మావాడిని ఈ ఒక్కసారికి వదిలేయండి. ఇకపై మేము వాడిని జాగ్రత్తగా చూసుకుంటాం. ప్లీజ్' బ్రతిమిలాడుతూ అడిగాడు శరత్.

అనూప్ నుంచి శరత్ వైపుతిరిగాడు పోలీసు. అతడి కళ్ళు శరత్ గుండెను చీల్చి లోపలకు చూస్తున్నట్టున్నాయి.

'ఏడ్చావ్. నువ్వు ఎలాంటి నియంత్రణ చూపలేవు. నీకసలు ఎలాంటి సంబంధం లేదు. ఏదో మాట్లాడుతున్నావు' అన్నట్టున్నాయి పోలీసు చూపులు. శరత్ తలదించుకున్నాడు.

పోలీసు నవ్వాడు. 'మీ వాడికి బెయిల్ దొరుకుతుంది. కానీ ఇన్వెస్టిగేషన్ పూర్తయ్యేవరకూ రోజూ విడిచి రోజూ రావాలి. బెయిల్ బాండ్ బయట కానిస్టేబుల్ రాస్తాడు. పొండి - చూస్తే మర్యాదస్తుల్లా ఉన్నారు. కొడుకుకి కాస్త మంచి మర్యాద నేర్పండి' అన్నాడు పోలీసు.

అతడి ప్రతిమాట ములుకుల్లా గుచ్చుకున్నాయి శరత్‌కి. 'దేవుడా! ఇలాంటి పరిస్థితి ఎవ్వరికీ రానీయకు' అనుకున్నాడు మనసులో.

వీళ్ళు బయటకు వస్తూంటే ఓ కానిస్టేబుల్ వచ్చి అంజన్ కుమార్ చెవిలో ఏదో చెప్పాడు. వాళ్ళిద్దరూ ఓ పక్కకి వెళ్ళారు.

వాళ్ళకోసం ఎదురు చూస్తూ కూచుని చుట్టూ చూశాడు శరత్. ఆ పోలీసు స్టేషన్‌లో ఓ వైపు ఇనుప తలుపులున్న రెండు గదులున్నాయి. వాటిల్లో ఇద్దరు ముగ్గురు కూచుని ఉన్నారు. బయట జరిగే వాటిని చూస్తూ. అది చూసి శరత్ గుండె ఝల్లుమంది.

'జైలు అంటే ఇదా?' ఇలా ఓ గదిలో బంధించి పెడితే.. ఇక జీవితం ఏముంది? బయట ప్రపంచంతో సంబంధం లేదు. పుస్తకాలు లేవు. సంగీతం లేదు. ఉద్యోగం లేదు. భార్య లేదు. పిల్లల్లేరు. జీవితం మీద శరత్ ఒళ్ళు జలదరించింది. మనసు అదోలా అయిపోయింది.

ఇంతలో అంజన్ కుమార్ వచ్చాడు. 'పదండి పోదాం' అన్నాడు.

'ఏమైంది?' అడిగాడు శరత్.

'అంతా సెటిల్ అయింది. సాయంత్రం వస్తాడు మావాడు ఇంటికి. పోలీసులు కేసు పెట్టరు. కేసు పెడితే మావాడి రికార్డు పాడవుతుంది. వాడి భవిష్యత్తు పాడవుతుంది.'

'ఇది ఎలా సాధ్యమయింది?' అడిగాడు శరత్.

'వద్దుసార్. వదిలేయండి. మీకు చెప్పవద్దన్నారు. వాళ్ళు మిమ్మల్ని చూసి పెద్దమనిషి అనుకున్నారు. మిమ్మల్ని అందుకే రమ్మన్నాను. మిమ్మల్ని చూసిన వాళ్ళకి మీరు అమాయకులు అని తెలుస్తుంది సానుభూతి చూపుతారు. '

శరత్ మాట్లాడలేదు. అలాగే మనసులో ఇంకా జైలుగది. దాన్లో కూచుని ఉన్న మనుషులు మెదులుతున్నారు.

'థాంక్స్ సార్ పిలవగానే వచ్చారు.' అన్నాడు అంజన్ కుమార్.

'మీ వాడిని జాగ్రత్తగా చూసుకో' కారు స్టార్ట్ చేస్తూ చెప్పాడు శరత్.

'సరేసార్. వాడిని ఊరు పంపించేస్తాను' అన్నాడు అంజన్ కుమార్.

'గుడ్.లక్' అన్నాడు శరత్. కారును ముందుకు నడిపించాడు.

అతడి మనసుని పలురకాల ఆలోచనలు చుట్టుముట్టాయి. అంజన్ కుమార్ స్థానంలో తనని ఊహించుకున్నాడు. తన సంతానాన్ని ఊహించుకున్నాడు. కారు స్టీరింగ్ మీద అతడి చేతులు ఎగిరాయి.

'దేవుడా.. నా జీవితాన్ని ఇలా ప్రశాంతంగా నడవనీ. నా పిల్లలు ఎలాంటి కష్టం లేకుండా సంతోషంగా బ్రతకనీ' అనుకున్నాడు. కానీ ఓ ఆలోచన వచ్చింది. తన పిల్లల గురించి తనకేం తెలుసు?

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో)

Post your comments